

POSTANOWIENIE

20 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 20 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi K. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 2 czerwca 2021 r., XXVII Ca 972/20,
wydanego w sprawie z powództwa K. M. i P. M.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę;

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego tytułem kosztów
postępowania wywołanego skargą 1800 (tysiąc osiemset) złotych
z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powódce do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 czerwca 2021 r. powódki K. M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018 r., sygn. akt II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22, postanowienie Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r. I CNP 18/23).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne, a uchybienia w zakresie jej niezbędnych elementów nie mogą być usunięte na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, które wymienia art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak każdego z tych elementów stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2023 r., I CNP 184/22).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna czynić zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wywodu przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uwiarygodnią twierdzenie o wyrządzeniu szkody (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2024 r., I CNP 167/22). W szczególności nie spełnia tego wymogu twierdzenie, że kwota objęta skargą, tj. 10

118,36 PLN (wynikająca z wartości przedmiotu sporu) została przez pozwanego wyegzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym. Dodatkowo, w wyniku oddalenia powództwa, zaskarżonym wyrokiem skarżąca została obciążona kosztami postępowania w wysokości 3.617 zł oraz 2.550 zł tytułem instancji odwoławczej.

Po pierwsze nie została uprawdopodobniona w żaden sposób wysokość szkody przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7 - 8, poz. 141). Skarżąca powinna odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazujących na poniesienie szkody (postanowienie SN z dnia 28 lipca 2021 r., V CNP 7/21).

Ponadto w orzecznictwie przyjmuje się, że koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 27 lutego 2015 r., IV CNP 49/14; z 13 marca 2014 r., II CNP 64/13; z 27 listopada 2014 r., I CNP 14/14; wyrok Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2015 r., V CSK 453/14).

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega zatem odrzuceniu w przypadku, gdy ten środek prawny nie spełnia któregośkolwiek z wymogów o charakterze konstrukcyjnym.

Skarga powódki dotknięta jest nieusuwalnym brakiem w zakresie istotnego elementu konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów niniejsza skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

[SOP]

(r.g.)